

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 13 Νοεμβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 49

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Εἰς τοῦ θεοῦ τὸ εὐεχός

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον, αὐτὴν τὴν φορὰν, νὰ πλησιάσουν εἰς σκάφος ἀπέχον ὀλίγας ἐκατοντάδας μέτρων, ἔστω καὶ ὀλίγα μίλια, εἰς τὸ πέλαγος. Πλοῖον πυρπολούμενον ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν. Εἰς τὴν ἐπιράνειαν θαλάσσης ἐρήμου, χωρὶς καμμίαν ἀσφαλὴ ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ κανὲν πλοῖον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, μία εὐθραυστος λέμβος ἐπήγαινε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τούτους κινδύνους!

Ἐνῶ ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἐτοιμάζων ὅσον τὸ δυνατόν βιαστικὰ τὰ τῆς ἀναχωρήσεως, ἐφρόντιζε νὰ καθαιρεθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἡ μία καὶ μόνη λέμβος τοῦ «Γοργού», — τί συνέβαινε κάτω εἰς τὸ κύτος;

Οὐρλιάσματα κολασμένων ἀνθρώπων ἐξέσπαζαν ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα. Κτύποι ἀδιάκοποι ἐκλόνιζαν τὰ καπάκια καὶ τὸ κουδοῦσι τοῦ ὑποστρώματος. Καὶ ποῖός το ἤξευρεν, ἂν οἱ φυλακισμένοι δὲν θὰ κατάρθοναν νὰ τὰ παραβιάσουν, ἂν ἀπὸ καμμίαν τρύπαν τοῦ σκάφους δὲν ἐπεφταν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ ν' ἀναβοῦν ἐπειτα εἰς τὸ κατὰστρωμα;

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτίαν τῆς πυρκαϊᾶς ἡ πιθανωτέρα ὑπόθεσις ἦτο ὅτι κάποιος βαρέλι με εἰνόνπνευμα εἶχε σπᾶσῃ καὶ ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ εἶχεν ἀνάψῃ ἀπὸ τὴν ἀφροσύνην κανενὸς Μόρδεν ἢ κάποιου ἄλλου, ὁ ὅποιος δὲν ἤξευρε τί ἐκαμνεν ἀπὸ τὸ μεθύσι. Τώρα πλέον, ἡ ἐστία τοῦ πυρὸς εἶχεν ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλον τὸ κύτος, ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὸ στεγανὸν διάφραγμα, τὸ ἐποῖον ἐχώριζε τὴν πρύμνην. Καὶ εἰς τὸ διάφραγμα τοῦτο ἂν ἐσταματοῦσαν αἱ φλόγες, πάλιν θὰ ἐχάνετο

τὸ πλοῖον, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔμεναν πρὸς μερικά του μισοκαυμένα συντρίμματ' αἱ, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης...

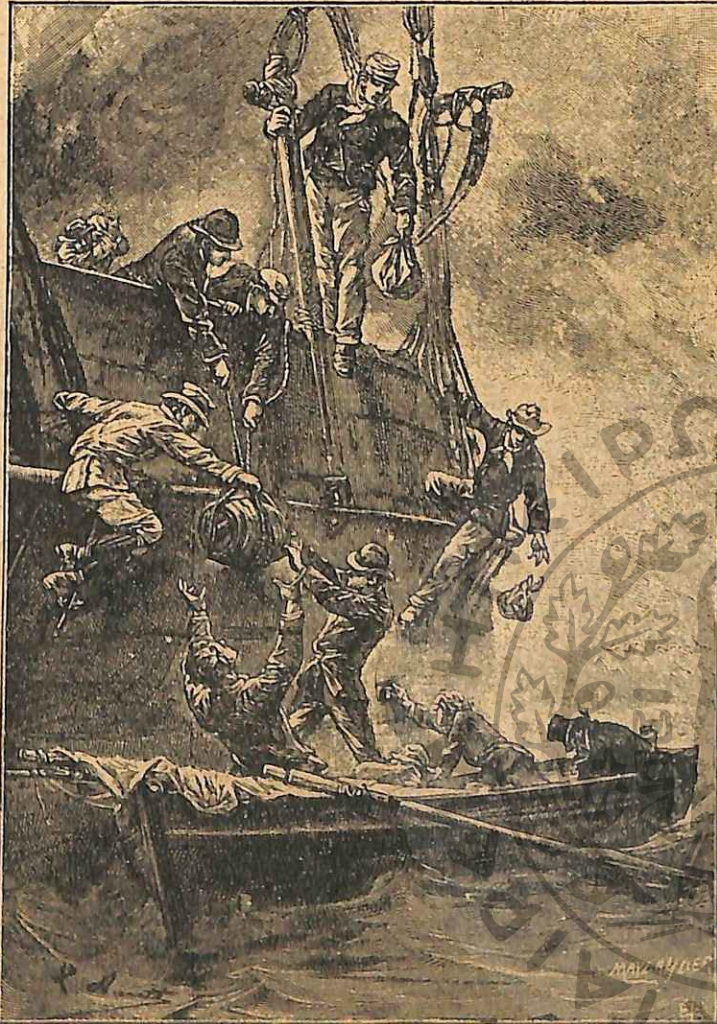
Ἄμ' ἡ λέμβος καθορῆθη καὶ ἐδέθη μετὴν μαροῦμά της εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔδωκε νὰ κατεβάσουν εἰς αὐτὴν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὸ ταξεῖν, διὰ μυχρυνὴν ἱσως ποντοπλοῖαν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Λουβὲν κατέβησαν πρῶτοι, καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἐπάσσαν δύο κιβώτια μετὰ κονσερβὰς καὶ γαλέττες, ἓν βχερέλι μετὰ οἶνόπνευμα, δύο βχερέλι γλυκοῦ νεροῦ, ἓνα φορητὸν φοῦρνιν, δύο

σάκκους μετὰ κάρβουνα, λίγὸ τσιγ, μερικά ὄπλα καὶ πυρομαχικά, καὶ διάφορα μαγειρικά καὶ ἐπιτραπέζια σκεύη.

Συγχρόνως, ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ οἱ ἄλλοι κατέβαζαν τὸν ἐξαρτισμὸν τῆς λέμβου, ἓνα ἴσθιν μετὴν ὑπέραν του (μαντάρι), ἓνα πανί μετὴν κεραίαν του, τὸν φλόκκον τῆς πρῶρας, τέσσαρα κουπιά, τὸ πηδάλιον, μίαν πυξίδα καὶ τὸν γενικὸν χάρτην τῶν Ἀντιλλῶν. Ἐπρόσθεσαν ἐπίσης καὶ ἀρκετὰ πετονιὰς καὶ καθετὰς, διότι θὰ ἦτο ἱσως ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν ψαρικὴν νὰ συμπληρώσουν τὰ τρῶφίμά των.

Πρῶτος ὁ κ. Πάτερσων εἶχε καταβῇ εἰς τὴν λέμβον. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου εἶχαν συντρίψῃ τὸ θάρρος αἱ τόσαι δοκιμασίαι, δὲν ἐσυλλογίζετο οὔτε τὸν τριγωνοκέφαλόν του ὁ ὅποιος ἦτο προωρισμένος νὰ χαθῇ μέσα στὸς φλόγας, οὔτε τὰς ἀμεταφράστους λέξεις τοῦ ἐλληνικοῦ στίχου!... Δὲν τον ἔμελε παρὰ μόνον ὅτι ἦτο τώρα ἠναγκασμένος νὰ ταξιδεύῃ με αὐτὴν τὴν βόρκαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Οὐίλ Μίτζ ἔρριπεν ἐνδύματα διὰ νὰ ἔχουν ν' ἀλλάξουν, κηρωτοὺς μανδύας, κλινωσκεπόμενα, καὶ ἐν χονδρὸν ἑλκτρον (μουσαμάν), μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἤμπορῶσαν νὰ στήσουν ἐν εἶδος σκηνῆς.

Αἱ προετοιμασίαι αὐταὶ ἐτελείωσαν ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐνῶ τὰ οὐρλιάσματα ἐδιπλαзоῦντο διὰ μέσου τῶν φλογῶν, ποὺ εἶχαν ἀρχίσῃ πλέον νὰ καίουν τοὺς ἰστούς.

«Ὁ κ. Πάτερσων εἶχε καταβῇ εἰς τὴν λέμβον.» (Σελ. 38, στήλ. 1^η)

Καί, κάθε στιγμήν, έτρεμαν μήπως ιδούν να αναβεί κανένας δραπέτης από τὸ πυρπολούμενον κύτος, φάσμα ἡμίκαυτον, προβαίνον ἀπὸ ἐκείνην τὴν κάμινον τοῦ πυρός...

Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν «Γοργόν». Τίποτε δὲν εἶχαν λησμονήσει, καὶ ὁ Οὐίλ Μιτζ ἦτο ἔτοιμος νὰ καταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λέμβον, ὅταν ὁ Νίλς Χάρμπε εἶπε:

— Ἀμέ, τὰ χρέματά;...

— Μάλιστα, ἀπῆντην ὁ Οὐίλ Μιτζ, αὐτὰ τὰ χρέματά μας τα ἔχει δώτῃ ἡ εὐεργέτις μας... Πρέπει νὰ τὰ σώσωμεν, εἰδμεν ὅθι χαθοῦν μὲ αὐτὸ τὸ καταδικασμένον πλοῖον...

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν τραπέζαν, ἐπῆρε τὰ χρέματά, τὰ ὅποια ἦσαν φυλαγμένα εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Μέντορος, ἐπανήλθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, διεσκέλισε τὸ αἰωροδέσιον, καί, ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὴν λέμβον, εἶπε:

— Ἀπώσον!

Ἐλυσαν τὴν μπαρούμα, καὶ ἡ βάρκα ἀπεμακρύνθη πρὸς δυσμάς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην συνέβη μία ἐκρηξις ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ αἵματος, ὁ ὅποιος εἶχε φθάσῃ εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἐντὸς τοῦ κύτους. Καὶ ἦτο τὸσον ἰσχυρὰ, ὥστε ὁ ἀκάτιος ἰστὸς ἀνεσηκώθη ὅλος ἀπὸ τὴν ἰστοπέδῃ του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου μὲ ὅλον τὸ πρῶτον πέτασμα τῶν ἰστίων (βέλα γίνο τῆς πλώρης). Συγχρόνως ὁ «Γοργός», ἀφοῦ τον ἔκαμιν ὁ κλονισμὸς νὰ γύρῃ μὲ τὴν πλευράν, ἀμέσως ἀνεσηκώθη, καὶ τὸ νερό, τὸ ὅποιον ὅθι ἔδωκε τὴν πυρκαϊάν, δὲν ἐπρόφθαε νὰ εἰσδύτῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκάφους.

Κανείς ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Χάρρη Μάρκελ δὲν ἐφάνη ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἦ εἶχαν πάθῃ ὅλοι ἀπὸ ἀσφυξίας, ἢ δὲν εἶχαν κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ εὗρουν διέξοδον διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν φλογῶν.

Ἦ ὥρα ἦτο τότε πέντεμιση. Ὁ ἄνεμος ἦτο κανονικὸς καὶ ἐπέτρεπε νὰ κἀμουν τὸ πανὶ τῆς βάρκας, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τὸ πάρουν κάτω, ἂν ἐδυνάμουν περισσότερον ὁ ἄνεμος. Ὁ Τωνῆς Ρινὼ καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες τὸ ἰστάρισαν ἐπάνω, καθὼς καὶ τὸν φλόκον. Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐπίασε τὸ τιμόνι, καὶ οἱ ἄλλοι ἐβγαλὰν τὰ κουπί ἀπὸ τοὺς σκαλμούς των καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα. Διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅλην τὴν δυνατὴν ταχύτητα, χωρὶς νὰ διακινδυνεύουν καὶ τὴν ἀσφάλειάν των, ἐλασκάρισαν τὴν σκότα, καὶ ἡ βάρκα ἤρχισε νὰ ἀρμενίζῃ στὰ γέμματα εἰς τὸ πέλαγος.

Δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῇ οὐτὲ μισὸ μίλι, ὅταν καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἰστοὶ τοῦ «Γοργοῦ» ἔπαισαν κάτω, ἀφοῦ ἤναψαν οἱ ἐπίτοιχοι καὶ οἱ παράτονοι των (τὰ ἐ-

ξάρτια καὶ τὰ παταράσια). Τὸ πλοῖον, ἰσοπεδωμένον πλέον σὺν ποντόνι, ἔπεσε τὴν φορὰν αὐτὴν μὲ τὴν ἀριστερὰν του πλευράν, διὰ νὰ μὴ ἀνασηκωθῇ πλέον. Μερικοὶ ἄνθρωποι ἐφάνησαν εἰς τὴν κουπαστὴν, — καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἐβρυγχήθη λυσσώδως, ὅταν εἶδε τὴν λέμβον τὸσον μακρὰν ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν φθάσῃ.

Τέλος ὁ «Γοργός» ἐγέμισε μὲ νερὸ καὶ κατεποντίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὁ Θεὸς εἶχε τιμωρήσῃ τοὺς πειρατὰς ἐκείνους τοῦ «Χάλιφαξ», οἱ ὅποιοι εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην. Εἰς τὴν ἐπιράνειαν τῆς θαλάσσης δὲν εἶχαν μείνῃ καὶν παρὰ ἄμορφα συντρίμματα κεραίων καὶ ξύλων, τὰ ὅποια παρέσυρε τὸ ρεῦμα...

Ὅταν εἶδαν τὸν «Γοργόν» βυθιζόμενον, οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἐκυριεύθησαν ἀπὸ βαθεῖαν συγκίνησιν, καὶ δάκρυα ἐβρέξαν τὰ μάτια των.

Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἡ τρικυμία εἶχε καπᾶτῃ πρὸ δώδεκα ἡδὼν ὥρῶν, ἡ κατάστασις δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος καὶ τρομακτικὴ.

Ἦ λέμβος εἶχε μήκος τριάντα ποδῶν ἀπὸ τὴν στείραν ἕως τὸ ποδόστημα, καὶ πλάτος πέντε· ἐπομένως ἦτο ἀρκετὴ δι' ἑνδεκα ἐπιβάτας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄφρακτος, χωρὶς κατάστρωμα, δὲν εἶχε κανὲν στέγασμα ἐναντίον τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐκινδύνευε νὰ γεμίσῃ μὲ νερά, ἅμα τὴν ἐκτυποῦσε κανένα μεγάλο κύμα.

Μεταξὺ τοῦ ἰστοῦ καὶ τῆς στείρας τῆς πρῶρας, ἐποθεῖται ὁ Οὐίλ Μιτζ τὸ ἔλυτρον, τὸ ὅποion, ἀφοῦ ἐτεντώθη ἐπάνω εἰς τὴν κουπαστὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ ὑπεστηρήθη μὲ κοντάρια, ἐσχημάτισεν ἓν εἶδος σκιάδος, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν τρεῖς ἄνθρωποι ἤμπορούσαν νὰ ἀναπαύωνται.

Συγχρόνως, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρογήρος Χινδαίλ ἔλαβαν τὴν πρόνοιαν νὰ στεγάζουν τὴν πυξίδα, ὡς καὶ τὰ κιβώτια τοῦ διπυρίτου καὶ τῶν τροφίμων εἰς τὸν πυθμένα τῆς λέμβου.

Δέκα ἡμέρας περίπου ἤμπορούσαν νὰ περάσουν μὲ ἐκεῖνα τὰ τρόφιμα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅσα θὰ ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ ψέρευμα. Γλυκὸ νερό, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ αὐτὸ που θὰ ἐμάζευσαν ἂν ἐβρεχεν, εἶχαν νὰ περάσουν, μὲ οἰκονομίαν, μίαν ἐβδομάδα.

Ἐπρεπε νὰ ἐλπίζουν, ὅτι, εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ ἐφθάναν εἰς τὴν ξηράν, εἴτε εἰς τὰς Ἀντίλλας, εἴτε εἰς τὰς Βερμούδας;

Ὅχι, βεβαίως. Ὁ «Γοργός» εἶχε παρασυρθῇ παραπολὺ πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ νοτιναπολικά, δηλαδὴ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Βερμούδας. Δι' αὐτὸ ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐ-

σχεδίαζε πῶς νὰ φθάσῃ εἴτε εἰς καμμίαν νῆσον τῆς Ἀντιλλίας, εἴτε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας, τῆς Γουιάνης ἢ τῆς Βενεζουέλας.

Ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν συνάντησιν κάποιου πλοίου ἐδόκει τὰς ἐλπίδας τῆς κοινῆς σωτηρίας.

Τοιαύτῃ ἦτο ἡ κατάστασις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῆς 26 Σεπτεμβρίου. Ἐπλησίαζεν ἡ νύκτα, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σκότος θὰ ἦτο βαθύ. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ ὄψις τοῦ ὀρίζοντος δὲν εἶχε φανῇ κακὴ· ἦσαν ἀραιοὶ ἀτμοὶ μᾶλλον παρὰ σύννεφα καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς. Ἦ θάλασσα ἠσύχαζε σιγὰ-σιγὰ, καὶ τὰ κύματα ἐπρόδιναν ἀργὰ-ἀργὰ χωρὶς νὰ σκάζουν. Ἦ πνοὴ τοῦ ἐτησίου ἦτο αἰσθητὴ ἀκόμη, καὶ δι' αὐτὸ ἀρμενίζαν μὲ τὸ πανί. Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουν φωτισμὸν ἀπὸ τὴν σελήνην, ἢ ὅποια ἦτο νέα· ἀλλὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄστρων, ὁ πολικὸς ἀστήρ ὅθι ἔλαμπε πρὸς βορρᾶν, ὀλίγας μοίρας μόνον ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν προσφερθῇ νὰ πιάσῃ τὰ κουπί καὶ νὰ συναλλάζωνται κάθε ὥραν. Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἔμως περιττήρηνεν εἰς αὐτοὺς ὅτι αὐτοὶ ὁ πρόσθετος κόπος δὲν ἦτο ἀπαρχίτητος, καὶ ὅτι προτιμώτερον ἦτο νὰ κάμουν οἰκονομίαν καὶ εἰς τὰς δυνάμεις των.

— Ὁ ἄνεμος εἶνε τακτικὸς, εἶπε, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ βασιτάξῃ. Πάντα θὰ μας χρειασθῇ νὰ τραβήξωμεν κουπί, ἂν μας πιάσῃ μπουνάτσα, ἢ διὰ νὰ φθάσωμεν γρηγορώτερα σὲ κανένα καράβι...

— Οὐίλ, ἠρώτησεν ὁ Ρογήρος Χινδαίλ, εἰς ποῖαν ἀπόστασιν πιστεύετε νὰ εὐρίσκειται ἡ πλησιέστερα ξηρά;

— Εἰς τετρακόσια μίλια τοῦλάχιστον, ὑποθέτω...

— Καὶ πόσα μίλια μπορεῖ νὰ πάρῃ ἡ βάρκα μας μὲ μέτριον ἄνεμον; ... ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν.

— Ἐξήντα ἐπάνω κάτω στὸ ἡμερονύκτιον.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρμενίσωμεν ἐπὶ τὴν ὁκτώ ἡμέρας; ... ἠρώτησεν ὁ Ἀλβέρτος Λουβέν.

— Μάλιστα, ἀπῆντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ, ἐκτὸς ἂν, ἕως τότε. εὐρωμεν καταφύγιον σὲ κανένα καράβι...

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἔπρεπε κυρίως νὰ ἐπιθυμοῦν καὶ νὰ εὐχωνται ὅλοι.

— Ὅπως δὲ ποτε, Οὐίλ, εἶπε πάλιν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, μή μας λυπᾶσθε πῶς θὰ κουρασθῶμεν... Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ κάμωμεν τὸ μῆρος μας, ἂν ἐλαττωθῇ ὁ αἶρας...

— Τὸ γνωρίζω, μικροὶ μου κύριοι, ἀπῆντησεν ὁ Οὐίλ Μιτζ, καὶ δι' αὐτὸ ἐγὼ τὴν ἐλπίδα ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ σωθῶμεν ὅλοι...

Μετ' ὀλίγον προσέθεσεν:

— Εἶνε περιττὸν ὅμως νὰ κουράζομαι χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην... Ἐξαπλωθῆτε εἰς τὸ βάθος τῆς βάρκας στὴν σκηνὴν ἀποκάτω, καὶ κοιμηθῆτε... Ἄν παρυσιασθῇ ἀνάγκη, ἐγὼ θὰ σας ἐξυπνήσω... Ἦ νύκτα ὅθι εἶνε ἡσυχία, καθὼς βλέπω...

— Δὲν θέλετε νὰ μείνῃ κανένας μας στὴ σκότα τοῦ πανιοῦ; ... ἐπρότεινεν ὁ Ἀξελ Βίκμπορν.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, κύριε Ἀξελ, ἀρκῶ ἐγὼ μόνος μου... Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἂν ὁ ἄνεμος ἀπαιτήσῃ νὰ πάρωμεν κάτω τὰ πανιά καὶ νὰ πιάσωμεν τὰ κουπί, ἐγὼ θὰ σας φωνάξω... Ἀκούστε με κ' ἐμένα, σκεπασθῆτε καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματά σας, καὶ κοιμηθῆτε ὡς πού νὰ ξεμερώσῃ!

Οἱ ἀριστεῖς ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς συνέβουλευν ὁ Οὐίλ Μιτζ. Δύο ἐτρώπωνταν κάτω ἀπὸ τὴν μικρὰν σκηνήν, κοντὰ εἰς τὸν κ. Πάτερσων· οἱ ἄλλοι ἐξηπλώθησαν εἰς τοὺς πάγκους, καὶ μετ' ὀλίγον ὅλοι ἐκοιμήντο.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ, μόνος εἰς τὴν πρῶμην, ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι μὲ τὸ ἓνα χέρι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἦτο ἔτοιμος νὰ πάρῃ μέσα ἢ νὰ λασκάρῃ τὰς σκότες τοῦ πανιοῦ καὶ τοῦ φλόκκου. Ἦνα φανερὰ ἐφώτιζε τὴν πυξίδα, ἢ ἵποια ἦτο τοποθετημένη ἐμπρὸς του, διὰ νὰ βλέπῃ ὁ Οὐίλ μήπως ἡ βάρκα παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς.

Ἐπέρασαν ὥρα πολλὰ, χωρὶς ὁ Οὐίλ Μιτζ νὰ αἰσθανθῇ καθόλου τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου. Παραπολλὰ σκέψεις ἐτάρασαν τὸ πνεῦμά του, παρὰ πολλὰ ἀνησυχία. Ὑποστηρικτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον πίστιν τοῦ πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἔχανε τὰς ἐλπίδας του. Ἐμεινεν εἰς τὴν πρῶμην τῆς λέμβου, ὅπως εἶχε μείνῃ τὴν προηγούμενην νύκτα εἰς τὸ κάσσο τοῦ «Γοργοῦ», διευθύνων καὶ αὐτὴν μὲ ἀσφαλὲς χέρι, ὅπως εἶχε διευθύνῃ τὸ πλοῖον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἐταξίδευον πλέον αὐτὸς καὶ οἱ νεαροὶ τὸν φλοῖον μὲ σκάφος στερεόν, ἀλλὰ μὲ μίαν εὐθραυστον λέμβον ὅπου δὲν εἶχαν τρόφιμα παρὰ διὰ μίαν μόνον ἐβδομάδα, ὅπου ἐκινδύνευαν νὰ γίνουν ἔρμια τῆς ἰλιότητος καὶ τῶν κινδύνων τῆς θαλάσσης.

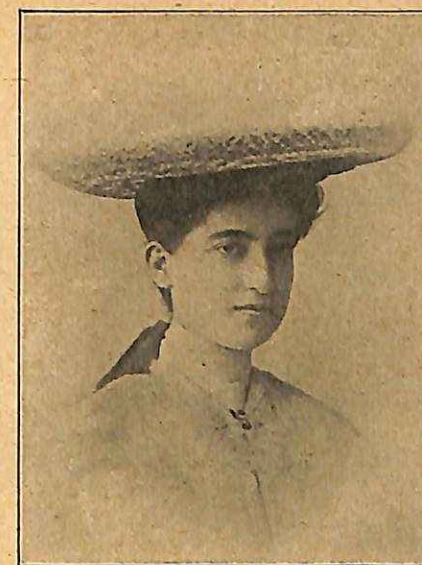
Ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο μέτριος καὶ τακτικὸς· δὲν ἐδόθη λοιπὸν ἀφορμὴ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν μικρόκοσμόν του ὁ Οὐίλ Μιτζ· ὁσάκις δὲ ἐξυπνοῦσαν, πότε ὁ ἓνας, πότε ὁ ἄλλος, καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν: — Λαμπρὰ πάμε, πολὺ καλὰ! ... ἀπεκρίνετο.

Καί, ἀφοῦ τοὺς ἔκαμνεν ἓν φιλικὸν νεῦμα μὲ τὸ χέρι, ἐκείνους ἐπεφταν πάλιν, τυλιγμένοι μὲ τὰ σκεπάσματά των, καὶ παρεδίδοντο εἰς ὕπνον βαθύ...

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΝΗ Μ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
Βραβευθεῖσα
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νήσος τῶν Φαιάκων
εἰς τὸν 77ον Διγώνισμὸν τῶν Λύσεων.
(Ἦε Διάπλασιν τοῦ 1903, σελ. 275)

ΠΟΝΗΡΟΣ!

Ἐστεκόμουν τὸ περσμένο καλοκίτρι, ἓνα ἀπόγευμα, στοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου τὴν ἀκρογιαλιά, ὅταν μ' ἐπλησίασε ἓνας μικρὸς. Καὶ συνήφθη μεταξὺ μας ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Καλὴ ἡμέρα σας, κύριε.

— Καλὴ ἡμέρα, παιδί μου.

— Εὐρέτε καθόλου ἀπὸ καιρὸ κίρ;

— Ἐσποῦδασα λιγάκι μετεωρολογίαν, παιδί μου.

— Λοιπὸν, ἐγὼ στέκομαι ἐδῶ μιά ὥρα τώρα, καὶ περιμένω νὰ φυσήξῃ δυνατὸς αἶρας, καὶ δὲν φυσᾷ. Λέτε νὰ φυσήξῃ;

— Δὲν εἶνε παράξενο, μικρὸ μου. Ὁ οὐρανὸς εἶνε συννεφιασμένος... Μά, δὲν μου λές, τί τὸν θέλεις τὸ αἶρα;

— Τὸν θέλω, γιὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ κολυμπήσω.

— Τί σχέσιν ἔχει τὸ κολύμπι μὲ τὸν αἶρα;

— Καμμιά... ἀλλὰ ὁ πατέρας μου θὰ με δειρῇ νὰ κολυμπήσω. Γι' αὐτὸν θέλω τὸν αἶρα.

— Δὲν σε καταλαβαίνω.

— Δὲν με καταλαβαίνετε; Ὅθι πῇ πῶς ἐξήχασα τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦτασε καὶ σὲς μικρὸ ἀγόρι...

— Ὅχι, καὶ τόσο...

— Ὅχι... Τότε θὰ πῇ πῶς ἦτασε πολὺ κούτσ, ὅταν ἦσαστε μικρὸς.

— Πολὺ πιθανόν... Ἀς ἤμουν ὅ,τι θέλεις! Ἦθελα ὅμως νὰ μάθω τί σχέσιν ἔχει τὸ κολύμπι μὲ τὸν δυνατὸν αἶρα,

καὶ γιὰ τὴν χωρὶς αἶρα δὲν ἔμπορεῖς νὰ κολυμπήσῃς.

— Καλέ, αὐτὸ εἶνε φῶς φανερό, καὶ σὲς δὲν το βλέπετε... Νά! ἅμα φυσήξῃ δυνατὸς αἶρας καὶ μου πάρῃ τὸ καπέλο μου καὶ τὸ ρίξῃ στὸ νερό, ἐγὼ θὰ γδυθῶ νὰ κολυμπήσω, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ὁ πατέρας μου... Χθὲς μοῦ το ἀγόρασε!

Εἶδατε ἐκεῖ τί πονηρός!

O ANANIAS

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Μὲ κόπον μεγάλον καὶ μὲ φωνὲς μεγαλείτερας, ἓνα μικρὸν ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἐτραβοῦσε ν' ἀνεβάσῃ, ἀπὸ ἓνα πολὺ ἀπότομον ἀνῆφορον, ἓνα βαρύτατον κορμὴν δένδρου ἐπάνω εἰς τὸ δόχρωμα. Συνεβλινεν αὐτὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου τῶν Ἀμερικανῶν, καὶ ὁ κορμὸς ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐπισκευὴν τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων, τὰ ὅποια εἶχαν πάθῃ ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ τῶν ἀγγλικῶν πυροβόλων.

Ἐνῶ δὲ ὁ κορμὸς μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀνεβλινεν, ἠκούετο ἡ ὄξεϊα φωνὴ ἐνός κοντοῦ στρατιωτικοῦ, ὁ ὅποιος ἐνεθάρρυνε τοὺς ἐργαζομένους:

— Καρδιά! τραβάτε! λίγο ἀκόμα κ' ἐφθασε! τραβᾶτε, παιδιά!

Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐπέρασεν ἓνας κύριος μὲ πολιτικὰ ἐνδύματα, ἐπιπρος. Ἐσταμάτησεν, εἶδε τὴν σκηνήν, καὶ ἠρώτησε τὸν κοντόν, διατί μόνον ἐφώναζε καὶ δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ ὁ κοντὸς ἀπήντησε ἀγερῶς:

— Κύριε, εἶμαι δεκανεὺς!

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἄλλος, δὲν το ἀντελήθη; σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, κύριε δεκανεὺ.

Χωρὶς νὰ προσθίῃ περισσότερα, ὁ κύριος μὲ τὰ πολιτικὰ ἐπέευσεν ἀπὸ τὸν ἵππον του, κ' ἐβοήθησε τοὺς στρατιώτας, σὺρων καὶ αὐτὸς τὸ σχοινὶ μὲ ὅλην τὴν δυνάμειν του.

Ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, ἐσκούπισε τὸν τίμιον ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ μετώπον του, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν δεκανέα εἶπεν:

— Ἀλλὴν φορὰν, κύριε δεκανεὺ, ἅμα ἔχετε καμμίαν ἐργασίαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους καὶ δι' ἡμεῖς ἄνδρες διὰ νὰ τὴν κάμψῃ, νὰ στέλλετε νὰ φωνάζετε τὸν ἀρχιστράτηγον, καὶ θὰ ἔρχωμαι ἐγὼ νὰ σας βοηθῶ.

Μὲ αὐτὴν τὴν εὐγενὴ προσφορὰν, ἡ ὁποία ἦτο ἰσοδύναμος πρὸς αὐστηροτάτην ἐπιπληξίν, ὁ ἀρχιστράτηγος Οὐάσιγκτων ἀρτίως τὸν πωχολαλὴν δεκανέα μόνον μὲ τὰς βαρεῖας σκέψεις του...

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ Νίκος σκεπάζεται καλὰ-καλὰ, καὶ κουλουριάζει τὰ πόδια του ἐπάνω στὴ φασκιωμένη ζεστὴ μπουνάλα. Καὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, κυττάζει τὸ τζάκι, ὅπου ψήνεται τὸ μῆλο...

Εἶδате, πῶς τὴν ἐγέλασε τὴν παραμάνη του, ὁ κύρ-Νίκος τῆς;

Αἶ, λοιπόν... τώρα, κυττάζει τὸ μῆλο ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, τὸ βλέπει, καὶ τί θορρεῖ, νομίζετε; Τὸν γελοῦν τὰ ματάκια του ἴσως, — γιὰτὶ βλέπει πῶς τὸ μῆλο μοιάζει φοβερὰ μὲ τὴν παραμάνη του τὴν Κατερινιώ... μὲ τὰ χονδρὰ καὶ κόκκινα, σὰν μῆλο, μάγουλά της, ποῦ ἔχουν πυρώση ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς φωτιάς... Ἄλλο δὲν λείπει, παρὰ νὰ φορέσῃ μιὰν ἄσπρη σκούφια καὶ τὸ μῆλο, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἴδια ἡ Κατερινιώ.

Τὸ βλέπει ποῦ σουφρώνει, ποῦ συγκινεῖται... Καλέ, νὰ! ἓνα, δύο δάκρυα γυαλιστερὰ — γυαλιστερὰ τρέχουν ἐπάνω στὰ κόκκινα μάγουλά του!

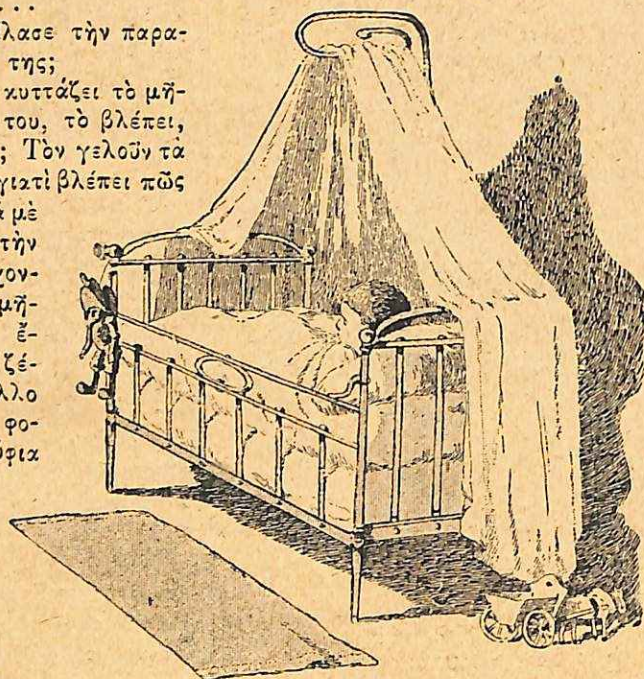
Μάλιστα! Εὐέρετε πῶς μιὰ φορὰ, πρὶν ἀπὸ δύο-τρία χρόνια, ἡ Κατερινιώ ἐδεσε νὸ σεντούκι της, γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ χωριό της;... Λοιπόν, τὴν τελευταία στιγμή, ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε, τὰ ἔτσι ἐσοφρώσαν τὰ μάγουλά της! Καὶ τότε αὐτὴ τα ἐσλούπισε μὲ τὴν ποδιά της, καὶ εἶπε:

— Ἀχ! δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸ «πουλάκι» μου!

νο μῆλο, ποῦ σιγοψήνεται στὸ τζάκι... Μπα! μπα! τί εἶνε πάλιν αὐτό;... Τὸ μῆλο δὲν δακρύζει μονάχα, ἀλλὰ κλαίγει, κατσουριάζει, ζαρώνει τὰ μοῦτρα του, τσιρίζει σὰν παιδάκι ποῦ το δέρνουν, καὶ φωνάζει:

— Ζί! ζί! ζί! ζί!

Ὁ κύρ-Νίκος ἀρχίζει νὰ φοβάται.

«Κυττάζει τὸ μῆλο ἀπὸ τὸ κρεβάτι του».

Ἔτσι ἦταν τὸ δικό του πρόσωπο, τὸ πρῶ, ὅταν ἐθύμωσε, ποῦ δὲν του ἔπαιρναν κάστια ἀπὸ τὸν καστανᾶ, κ' ἐκτοπύζε τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ κακό του. Ἡ μαμμά του τότε τον ἐπῆγε ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ τότε εἶπε:

— Κότταζε πῶς εἶσαι!

Καὶ εἶδε τότε ὁ κύρ-Νίκος πῶς τὰ κάμνει ὁ θυμὸς τὰ μοῦτρα του δὲν εἶδε τὸ ξανθὸ καὶ ροδοκόκκινο

Τότε, ἡ μαμμά τοῦ κύρ-Νίκου τῆς εἶπε νὰ καθήσῃ στὸ σπῖτι, καὶ νὰ μείνῃ νταντά του, ὅσον καιρὸ θέλει...

Κι' αὐτὸς ὁ τύραννος, νὰ τὴν παιδεύῃ ἔτσι! Νὰ τὴν τυραννῇ!... Εἶδате τὴν κατεργαριά, ποῦ τῆς ἔκαμε μὲ τὸ μῆλο... Φαίνεται πῶς ἀρχίζει νὰ μετνοῇ μέσα στὴν καρδοῦλά του, καὶ γι' αὐτὸ τοῦ φαίνεται πῶς τῆς μοιάζει τόσο πολὺ καὶ τόσο παράξενα ἐκεῖνο τὸ κλεμμέ-

χι, καλέ! ἄτακτο κλεμμένο μῆλο!... Καὶ θὰ σηκώτῃς ὅλο τὸ σπῖτι στὸ ποδάρι! Ἡθελε ὁ κύρ-Νίκος μας νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτάκι του διὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ σωπάσῃ... Φαίνεται ὅμως ὅτι κατ' ἀλλοίωτικο τοῦ συμβαίνει, διότι δὲν εἰμπορεῖ οὔτε νὰ κουνήσῃ... Θορρεῖς κ' ἔχει ἐπάνω του ἓνα βάρος... ἀπὸ τὴν πολυφαγία του πρῶτα-πρῶτα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴς πολλὰς ἀταξίες του... Ἔχει καὶ τὴν μπουνάλα, ποῦ του βαστᾷ τὰ πόδια του μὲ τὰ χερράκια της— χερράκια ποῦ δὲν φαίνονται, ἀλλὰ εἶνε ζεστά-ζεστά!...

Καὶ ἡ λαμπίτσα του ἀκόμα, μὲ τὰ κόκκινα, χρυσὰ καὶ μαχὰ χρώματα τοῦ γλῶμπου της, φαίνεται σὰν νεράιδα μικρή, μὲ διαμάντια, ρουμπίνια καὶ ζαφείρια, — νεράιδα ποῦ νυστάζει καὶ αὐτὴ! — Σούτ!... τοῦ λέγει σιγὰ-σιγὰ!

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

Ὁ θεὸς μου Ἀκάκος ἦτο παραπολὺ μικρὺς.

— Μακρὺς σὺν ξισκονίστρα! — ἔλεγεν ἡ μητέρα μου.

Καὶ πολλὰς φορὰς, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐγελοῦσε καὶ τον ἐφώναζε:

— Ἀκάκε, κατέβα νὰ φᾶμε!

Καὶ ὅμως ὁ θεὸς Ἀκάκος ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐμπρὸς τῆς, — καὶ ὅχι ἐπάνω εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου, διὰ νὰ κατεβῇ. Ἀδιάρρον ὅμως! Ἦτο τέσων ὑψηλός, ὥστε εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα νὰ του λέγῃ ἔτσι.

Ὁ θεὸς Ἀκάκος ἦτο ἀρματωμένος μὲ κατὰ τεράστια χέρια, ποῦ ὅλο καὶ χειρονομίες ἔκαμναν. Ἦτο ἐφιππίος ἐπάνω σὲ κατὰ μακρύτατα πόδια, ποῦ δὲν εἶχαν τελειωμόν. Ἦτο ἐφωδισμένος ἐν ὅς μὲ κατὰ πελώρια μουστάκια, τὰ ὅποια διαρκῶς ἔστρηφε, τὰ ἐτύλιγε γύρω-γύρω στὸ δάκτυλό του κ' ἐτέντονεν ἐμπρὸς τὰς ἀκρας των, σὰν νὰ ἔλεγε:

— Νά τα! ἐδῶ 'νε! τὰ βλέπετε;

Ἡ μύτη του ἦτο μεγάλη καὶ καμπυλωτὴ σὰν τοῦ γυπὸς, καὶ δεξιά καὶ ἀριστερὰ τῆς ἦσαν τὰ μάτια του, — δύο μάτια γαλανὰ, ἀγαθὰ καὶ γλυκύτατα, τὰ ὅποια θορρεῖς καὶ ἀποροῦσαν μόνων, πῶς συνέθη καὶ εὐρέθησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀρειμάνιον φυσιογνωμίαν.

Ὁ θεὸς μου Ἀκάκος ἐμύριζε... μπα-ρουτί ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, μὲ τὴν βροντώδη φωνάρα του, μὲ τὸ βαρὺ καὶ τρανταχτὸν βῆμά του, μὲ τὸ στρατιωτικόν του παράστημα, μὲ τὰς χερροῦκλές του, ποῦ ἐσπᾶθίζαν καὶ ἐκοθάν τὸν ἀέρα!

— Παναγία μου! πρόσεξε, Ἀκάκε,

καὶ θὰ ρίξῃς τὴ λάμπα! ἔλεγε συχνὰ ἡ μητέρα μου τὸ βράδυ.

Εἶχε τὴν μανίαν νὰ μὲς ἐξετάζῃ ἂν ἤξεύραμεν τὰς χρονολογίας τῶν διασήμενων μαχῶν. Τὰς ἤξευρεν αὐτὸς ὅλος, εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ ἐκαμῖρνε διὰ τὸ μνημονικόν του, τὸ ὅποῖον ἦτο, ὡς φαίνεται, ἐξαίρετον, τοῦλάχιστον αὐτὸς ἐδεδαίονεν ὅτι ἦτο, ἂν καί... .

Διότι, — αὐτὸ ἦτο τὸ παράξενον καὶ ἀληθινὴ ἀντίφασις εἰς τὴν ἰδιουσυγκρασίαν του, — εἶχεν εἰς τὴν μνήμην του κ' ἐξεφούριζε καὶ τὰ μικρότερα στρατιωτικὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας μὲ τὰς χρονολογίας των, καὶ ὅμως καθημερινῶς ἐξεχνόυσε τὰς παραγγελίας, μὲ τὰς ὁποίας τον ἐπεφόρτιζεν ἡ μητέρα, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ εἶχε βάλῃ τὴν ταμπакέραν του, — μὲ δύο λόγια, ἦτον ἓνας ξεχασμένος, ἀπὸ ἐκείνους!

— Κοί ὅμως, ἔλεγε κάθε λίγο καὶ λιγάκι κ' ἐκτοποῦσε τὸ μέτωπόν του, ὁ θεὸς ξέρεῖ τί καλὴν μνήμην ἔχω!

— Ἀ! ναι!... εἰς τὰς χρονολογίας! — ἔλεγεν ἡ μητέρα μου, ἐνθ' ἀδιόρατον μεῖδιμα ἀνέβαιναν εἰς τὰ χεῖλη της.

Ὅσakis λοιπὸν μᾶς ἐξήτοξε καὶ ἡμεῖς ἀπαντοῦσαμεν καλὰ ὅπωςδὴποτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ μεσημέρι, ὅταν ἤρχετο νὰ φάγῃ εἰς τὸ σπῖτι μὲς εἰς τὰ Πατήσια, — διότι ἤρχετο καθημερινῶς, — ὁ θεὸς μου Ἀκάκος μᾶς ἔφερνε γλυκὰ ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον, καὶ ὅσον ὀρθότεραι ἦσαν αἱ ἀπαντήσεις μας, τόσοον περισσότερα ἦσαν τὰ γλυκὰ. Καὶ ἐγνωρίζαμεν ἀπὸ πρὶν, — τόσοον τακτικὰ αὐτὸ συνέβαινε! — τί βραβεῖον θὰ εἶχαμεν ἀπὸ τὸν θεόν.

Ἡμποροῦσαμεν, χωρὶς νὰ βγοῦμε γελασμένοι, νὰ μυντεύσωμεν ἂν θὰ μὲς ἔφερνε καραμέλες, ἢ κοκάκια, ἢ τρίγωνα, ἢ μπακλαδάδες, ἢ τούρτα ὀλάκερη!

— Ἀχ! Ἀκάκε, παραπολὺ τὰ περιποιεῖσαι, καὶ θὰ γίνουν λαίμαργα! — διαμαρτύρετο διαρκῶς ἡ μητέρα μου.

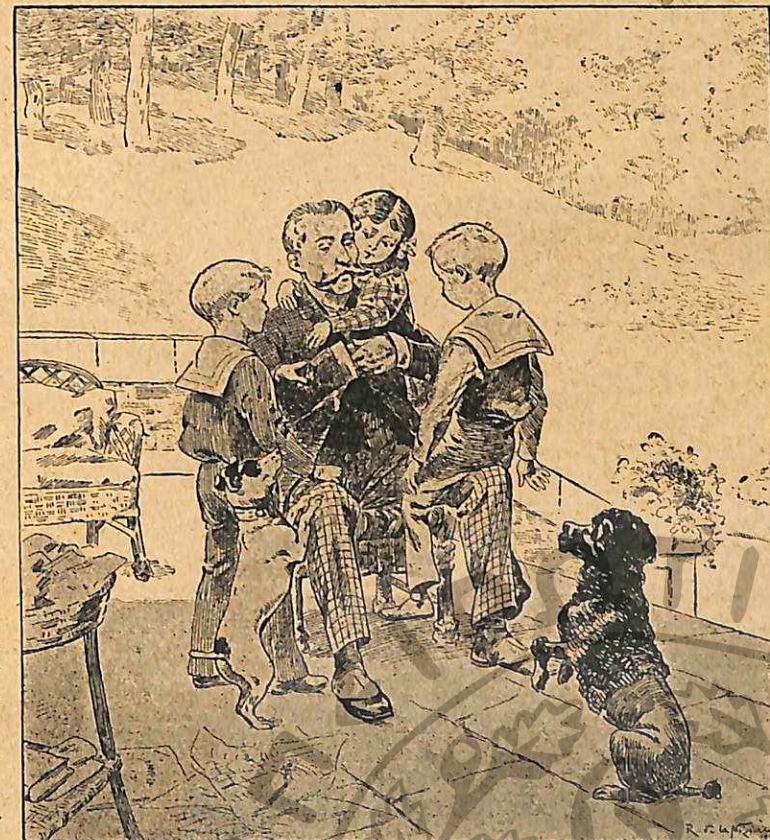
— Ἀδελφούλα μου, δὲν γνωρίζεις ἐσὺ τίποτε «περὶ παιδίων ἀγωγῆς!» Πρέπει πάντοτε ν' ἀνταμείβεται ἡ ἀξία καὶ ἡ ἐπιμέλεια, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ὀρέξεων ἐκάστου. Στὰ παιδιὰ, τὰ γλυκὰ! στοὺς γυμνασιόπαιδας, τὰ βιβλία! εἰς τὸν στρατιώτην...

— Ἐ! ἔ!

Τὸν διέκοπτεν ἡ μητέρα μὲ σιγαλὴν φωνήν, τὴν στιγμήν ποῦ ὁ θεὸς ἦτο ἑτοιμος νὰ ἱππεύσῃ τὸν πολεμοχαρῆ Πήγασόν του. Ἄλλη μανία του κ' αὐτὴ... Πάντοτε, χωρὶς κανένα λόγον,

τὰ κατὰφρηνε νὰ στρέφῃ τὴν συνομιλίαν εἰς τὰ στρατιωτικὰ ζητήματα, καὶ τότε πλέον ἀρχίζεν ἀνεξάνιλητος ν' ἀγορεύῃ περὶ τῆς τέχνης τοῦ πολέμου, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειν τῆς μητέρας μου. Ἡ μητρικὴ τῆς στοργὴ ἐκυριεύετο ἀπὸ τρομάραν, μὴ τυχὸν αἱ μεγαλυνοὶ τοῦ θεοῦ μᾶς ἐμπνεύσουν τὴν κλίσιν πρὸς τὸ στάδιον τῶν ὀπλων.

Πρέπει νὰ σὺς εἰπῶ ὅτι ποτέ, — ποτέ, — δὲν εἶχε χρηματίσῃ στρατιωτῆς ὁ θεὸς. Ἦτον ὁ πλέον ἀκακος — κυριολεκτικῶς! — ἄνθρωπος τῆς οἰκουμένης, μ' ὅλην τὴν πολεμικὴν καὶ μάχιμον ἀτμοσφαῖραν, ἡ ὁποία τὸν περιέβαλλεν. Εἰς μάτην ἀγρίευσεν σὰν καλὴν κἀντίκαρος, κ' ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον μὲ

«Τὸν ἐνικοῦσαμεν, τὸν ἐκυριεύσαμεν».

τὴν φωνάρα του, κ' ἔφεταν ἀπὸ τὸ στόμα του ἀβούβια καὶ βόλκια καὶ ὀβίδες καὶ πῦρ καὶ σιδηρὸς καὶ αἶμα, — ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος ἦτον ὀδυνήτορος εἰς τὰ γαλανὰ, καὶ ἀγαθὰ γλυκὰ του μάτια, ὡς καὶ εἰς τὸ ὄνομά του, τὸ ὅποῖον τον ἔκαμνε νὰ σπᾷ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, — τὸ ὄνομα: «Ἀκάκος».

Ἄλλην ἔφοδον δὲν ἐγνώρισε καὶ δὲν ἀπέκρουσε ποτέ εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ μόνον τὰς ἰδικὰς μας. Μόλις ἤρχετο κ' ἐκάθητο, ἀμέσως ἡμεῖς τοῦ ἐκάμναμεν ἐπιθεσιν, τὸν ἐνικοῦσαμεν, τὸν ἐκυριεύαμεν, τὸν ἐκάμναμεν ὑπόδουλόν μας. Ἄλλος καβάλλα στὰ γόνατά του, ἄλλος σκαρφαλωμένος στὴν πλάτη του, ἄλ-

λος κρεμασμένος εἰς τὸν λαϊμόν του. — Θεῖτε Ἀκάκε, μιὰ ἱστορία! ἓναν πόλεμο!

— Ὁχι, ὄχι σήμερα.

— Ναι, ναι! θέλομε ἓνα πόλεμο!

— Παιδιά, ἡσυχία! Ἀφήστε ἡσυχοτὸν θεὸ σας!

Παρενέβαιναν ἡ μητέρα μας πάντοτε.

Καὶ ὁ θεὸς μου, ἀμέσως, φοβούμενος μήπως ὁ ἐχθρὸς (ὁ ἐχθρὸς ἡμεῖς) τὸν ἀφίσῃ καὶ ἀπομακρυνθῇ, ἐσυνθηκολογούσε γρήγορα. Ἀλλὰ πρὶν παραδοθῇ, ἐδήλωνε τοὺς ὁρους του. Τοὺς ἐγνωρίζαμεν ἀπὸ πρὶν. Κατ' ἀπαράβατον κανόνα, ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὴν περιφροσιν ἐξέτασιν.

— Δῆμο, πότε ἐγίνεν ἡ ἐν Πλαταίαις μάχη;

— Ἡ ἐν Πλαταίαις μάχη... ἔ... ἔ... εἰς... εἰς...

— Εἰς τὰ 479 πρὸ Χριστοῦ ἀμαθέστατε! Καὶ σὺ, Ἄννα, πότε ἐγίνεν ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος;

— Στὰ 480 πρὸ Χριστοῦ!

— Εὐγε! Τώρα, τοῦ λόγου σου, κύρ Πέτρο, λέγε μας στὰ πόσα ἐγίνεν ἡ ἐν Γρανικῇ ποταμῷ μάχη;

— Ἡ μάχη ἐν Γρανικῇ ποταμῷ συνεκροτήθη κατὰ τὸ ἔτος... τὸ ἔτος... τὸ ἔτος τὸ ἐλησμόνησα!

— Καλέ, δὲν ξέρουν τίποτε αὐτὰ τὰ παιδιὰ... Μά, ἀπολύτως τίποτε.

Καὶ μὲ μιὰν χειρονομίαν, ἐκφραστικὴν τῆς δυσἀρεσίας του, ἐτραβοῦσε πρὸς τὰ ἔξω τὰ μηχανικά του.

— Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ το ἐνθυμῇσαι. Ἐκεῖ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἐγίνε

στὰ 330 πρὸ Χριστοῦ.

— Ἀς ἐλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν, ἔλεγεν ὁ θεός. Πότε ἐγίνεν ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ;

— Ἐγίνε... ἐγίνε... στὰ...

— Κρίμα σ' ἐσένα! — ἐφώναζεν ἀγριεμένος ὁ θεός Ἀκάκος. Εἶσαι καὶ θυμαστὴς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος!

Ἐγίνε στὰ... στὰ...

Διέκοπη, καί, ἀπὸ ἐκτύπησε — πᾶ! — τὸ ἀριστερὸν ποῦ μανικέτι, ἐπρόσθεσε!

— Στὰ 1815!

— Στὰ 1815! ἐπανέλαβ κ' ἐγώ.

(Ἔπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1905

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Από σήμερα μέχρι της 15 Δεκεμβρίου 1904. — Τὰ Δώρα καὶ τὰ Προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων.
— Καὶ πάλιν εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ΟΛΟΙ. — Τὰ ψευδώνυμα. — Τὸ Ξεσπάθωμα.

ΚΑΙ ὁ μὲν τόμος τοῦ 1904 καὶ τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος θὰ τελειώσῃ μετὰ τὸ μεθεπόμενον διπλοῦν φυλλάδιον, τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὁ δὲ νέος τόμος καὶ τὸ νέον εἰκοστὸν ἑβδομὸν ἔτος ἀρχίζει σὺν Θεῷ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1904.

Ἦλθε λοιπὸν ὁ καιρὸς τῆς τακτικῆς ἡς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς. Καὶ ἀφοῦ

εὐχαριστήσω καὶ πάλιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἀνενέωσαν ἤδη ἐκ τακτικῶς, δηλαδὴ μετὰ ἑκτακτον προθυμίαν, πρὸ πάσης προσκλήσεως, προβαίνω σήμερον εἰς τὴν πρόσκλησίν μου.

Τὸ πρώτιστον καθήκον παντὸς καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του. Οἱ δὲ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως συναισθάνονται τόσον τὸ καθήκον τοῦτο, ὥστε νομίζω ὅπως περιττὸν νὰ τοὺς ἐξηγήσω ὅτι ἡ ἐκπληρωσὶς του εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποτον ἐξασφαλίζει τὴν ἀκμὴν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐρωστίαν ἐνὸς περιοδικοῦ, καὶ νὰ τοὺς προτρέψω νὰ το ἐκπληρώσων.

Ἄλλως τε ἡ κατὰ γράμμα τήρησις ὅλων τῶν υποσχέσεών μου, ἡ ὁσημέραι περατηρουμένη βελτίωσις τοῦ περιοδικοῦ, ὁ πλοῦτος τῆς ὕλης καὶ τῶν εἰκόνων, τὸ πλῆθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν Διαγωνισμῶν, αἱ καινοτομίαι, ἡ αὐξοῦσα ζωὴ καὶ κίνησις τοῦ κύκλου μας, ὅλ' αὗτα ἔχουν κατακτητὴν ὑπὲρ ποτε τοὺς φίλους μου, ὥστε τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς φιλίας τῶν, τὴν ἀνανέωσιν δηλαδὴ τῆς συνδρομῆς τῶν, τὴν θεωροῦν πλέον ὥς ἐπιβεβλημένην ὑπὸ τοῦ ἰδίου των συμφέροντος.

Κατὰ τὸ ἀπορροαλευτὸν πρῶτον μὲν μου, ὁ νέος τόμος τοῦ 1905 θὰ εἶναι ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων, ἀκόμη καὶ τοῦ ἐφετινοῦ. Τοῦτο φαίνεται κάπως δύσκολον, ὅταν ἔχῃ τις ὑπ' ὄψει του τὴν τελειότητα τοῦ ἐφετινοῦ τόμου. Ἄλλ' ἔχω ἤδη ἐκλέξῃ τὰ ἔργα, τὰ ὅποια ὀφείλουσιν νὰ δημοσιεῦνται ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, — ἐν μυθιστορικῇ περιπετειῶδες, ἄλλο μυθιστορικὸν οἰκογενειακόν, τρίτον μυθιστορικὸν διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, — καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι τόσον ἐκτακτὰ καὶ τὰ τρία, τόσον ἀνώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἕως τώρα δημοσευθέντα, ὥστε εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι αὐτὰ καὶ μόνον ἀρκοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ νέου τόμου ἀπέναντι ὅλων τῶν προηγουμένων.

Τὰ τρία νέα ἔργα (περὶ τῶν ὁποίων θὰ σας ὁμιλήσω ἐκτενέστερον ἐν καιρῷ) θὰ διαδεχθῶν ἄλλα τρία τὴν Β' Ἑξαμηνίαν. Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ σας εἰπω ὅτι καὶ φέτος θὰ εἰσαγάγω καινοτομίας, νέους Διαγωνισμούς, κτλ.

Λοιπὸν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πολλαῦσουν τὴν «Διάπλασιν» τοῦ μετ' ὀλίγον ἀρχομένου 27ου ἔτους (1 Δεκεμβρίου 1904 — 30 Νοεμβρίου 1905), προσκαλοῦνται ἐπισημως ἀπὸ σήμερον νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐξώκλειστον Δελτίον Ἐγγρα-

φῆς, — ἐν ἐλλείψει Δελτίου, ἀρκεῖ μία ἐπιστολὴ των, — καὶ νὰ μὴ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, δρ. 7 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1904 τὸ βραδύτερον.

Ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐγγραφὴ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον αὐτοὶ θὰ ποικιλήσων τὰ δῶρά καὶ τὰ προνόμια, τὰ ὅποια παρέχω εἰς τοὺς προθυμότερους τῶν φίλων μου, ἀνταμειβυσάμενοι τὴν προθυμίαν των καὶ τὴν ζήλὸν των. Εἶναι δὲ φέτος τὰ ἑξῆς:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ. — Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 392, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ αὐτό, πλοῦσιον καὶ γενικόν ὡς τὸ προηγούμενον. Δῶρα ἀξίας ἐν ὅλῳ 2 578 δραχμῶν θὰ διανεμηθῶν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένους. Ὅλοι θὰ κερδίσουν κατὰ, ἄλλος μικρὸν καὶ ἄλλος μεγάλον, κατὰ τὴν εὐνοίαν τῆς Τύχης. Ὡστε κανεὶς δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος!

Β'. ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΔΩΡΕΑΝ. — Ἐως τώρα, τὰ δελτία τῶν συνδρομητῶν, ὅσα ἦθελαν νὰ ἔχουν ψευδώνυμον, ἐπλήρουν ὡς δικαίωμα ψευδωνύμου 1 φράγκον. Ἐπίσης καὶ οἱ ἀλλάζοντες τὸ ψευδώνυμόν των, ἐπλήρουν 1 φράγκον διὰ καθὲ ἀλλαγὴν. Ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα ἐπληθύνθησαν τόσον πολὺ ἐσχάτως, ὥστε εἴμαι ὑποχρεωμένη νὰ διατηρῶ ἱκανοῦς ὑπερθεσίαν ψευδωνύμων, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐξ αὐτῶν εἰσπραξίς δὲν εἶναι πλέον ἀρκετὴ. Διὰ νὰ καλύπτω λοιπὸν τὴν ἀπαιτήσιν ἀπεράστια ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς, καθὲ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἡ ἀδελφὴ συνδρομητοῦ, διὰ νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ πληρώσῃ 1 φράγκον τὸ ἔτος. Ἐπίσης διὰ καθὲ ἀλλαγὴν ψευδωνύμου θὰ πληρώσῃ 1 φράγκον.

Ἐν τούτοις, ὅσοι θὰ ἐγγραφῶν ἢ θάνανέωσιν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1905 μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1904, δικαιούνται νὰ λάβουν ψευδώνυμον ἢ νὰ διατηρήσων τὸ ψευδώνυμον που ἔχουν, δωρεάν. (Ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὸ ἀλλάξων, διότι τότε πρέπει νὰ πληρώσων τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς, τὸ ὅποτον δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς αὐτὸ τὸ πρόνομιον.) Ὅσοι θάνανέωσιν ἢ θὰ ἐγγραφῶν μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, διὰ νὰ λάβουν ἢ νὰ διατηρήσων ψευδώνυμον, θὰ πληρώσων 1 φρ.

Ἐπίσης τὰ δελτία τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι θάνανέωσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας, δικαιούνται νὰ κρατήσων δωρεάν τὰ ψευδώνυμα τὰ ὅποια ἤδη ἔχουν, (ὄχι ὅμως καὶ νὰ λάβουν πρῶτον φορὰν ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὅποτον, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ πληρώσων δικαίωμα.)

Γ'. ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕ ΕΚΠΩΣΙΝ. — Οἱ ἀνανεοῦντες ἡ ἐγγραφομένοι μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἔχουν τὸ πρόνομιον νὰ αγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἡλαττωμένα: τιμὰς ὡς ἑξῆς:

1ον. Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἥτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς ἐξ ὁμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2ον. Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἥτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς τρεῖς μαζί ἀντὶ φρ. 7,50 μόνον καὶ ταχυδρ. φρ. 9.

3ον. Τοὺς δύο τόμους τῶν ὠραιότατων «Διηγημάτων» τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος), τιμωμένους ἤδη φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τοὺς ἀγοράσουν καὶ τοὺς δύο μαζί ἀντὶ φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5 —

4ον. Τὸν «Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης», 0,40 μόνον εἰκονογραφημένον διηγημα, τιμωμένον ἀντὶ φρ. 6, δύνανται νὰ τὸν ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου μόνον ἀντὶ φρ. 3, καὶ ἐπὶ χάριτος α' ποιότητος ἀντὶ φρ. 3,50. (Ὁ «Ἀγγελος» τῆς Ἀγάπης» εἶναι τὸ πολυτελέστερον βιβλίον ἐξ ὅσων ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδιὰ.)

5ον. Ὅσουςδήποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης, τῶν

τιμωμένων φρ. 3,50 (ἥτοι Ὅσων τοῦ Φθίνου, Νίνα, Πράξ, Πυρεσιπώλης, Ὑπὲρ Πατρίδος, δύνανται νὰ τοὺς ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἀντὶ φρ. 2,50 ἕκαστον (ἕνα ἢ περισσοτέρους, ἢ ὅλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ. — Ἡ προθεσμία τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος ἐληξε τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Οἱ ἐγγραφοῦντες ἤδη νέους συνδρομητὰς, κατατάσσονται εἰς τὸν Ε' Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ὁ δὲ νέος Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος ὁρίζεται μετὰ τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ νέου τόμου, ἥτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπᾶς. — Μὴ φωνάζῃς, Λεωνίδα, γιατί θὰ σου δώσω ξύλο ποῦ νὰ βάλῃς καὶ στήν τσέπη σου.

Ὁ Λεωνίδα. — Μὴ, μπαμπᾶ μου, γιατί ἡ τσέπη μου εἶναι τρύπη!

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Μι-Πι-Πι

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΕΚΗΣΕΙΣ διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν καὶ Ἀπαντήσεις διὰ τὴν 18ην Κυριακὴν λαμβάνων βροχρῶν. Ἀδύνατον νὰ ἀπαντήσω εἰς ἕνα ἕκαστον διὰ τῆς ἀλληλογραφίας ὅτι ἐλήφθησαν. Εἶναι τόσον πολλοί!

Περὶ τῆς Ἀθῆναι, οἱ βραβεύομενοι εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν Εὐστράτων λαμβάνουν ὡς δῶρον βιβλία. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὰ ἰδιαιτὰ Εὐστράματα γίνονται ἐπεὶτα πραγματικά.

Ἡ ἐπιστολή σου, Τζάμε Ἀνακατωμένη [Ε] μοῦ ἤρесе πολὺ. Κ' ἐγὼ ἐννῶσις τὸν ποιητὴν, περὶ τοῦ ὅπου μοῦ γράφεις, καὶ ἐξετίμησα τὴν πατριωτικὴν του ἐμπνευσιν.

Δὲν ἤξευρα, Ζαππὶς [ΕΕ], ὅτι εἶσαι καὶ σὺ τόσο ὑπναρὸς, ὥστε νὰ δικαιολογῇς τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα καὶ νὰ ἐπικαλεῖσαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ ποῦ εἶπεν: «ἡ νύξ εἶναι τὸ ὠραιότερον ἡμῶν τοῦ βίου». Συλλογίσου ὅμως ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐφαντάζοντο τὸν Ὑπνον ὡς ἀδελφὸν τοῦ Θανάτου...

Τὶ καλὰ, Βοῦμπις Ἡρα [Ε], νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ μίαν καλὴν θείαν νὰ με υἱοθετήσῃ... Ὁ Ἀνακλῆς δὲς: ἀπορεῖ πῶς σε υἱοθετήσαν, πῶς δηλαδὴ σ' ἔκαμαν υἱόν, ἐνῶ εἶσαι κορίτσι. (Νὰ ποῦ δὲν ἐλησμόνησε τ' ἀλογοπαλινδῖον!)

Ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη, Ἀθῶν Καρδία [ΕΕ]. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ δικαστικὸς κλητὴρ μ' ἐράιδρυνε πολὺ... Εὐχομαι νὰ μὴ τον ἐναείδῃς στὰ μάτια σου!

Καλῶς ἦλθε εἰς τὰς ὥραις σου Ἀθῆνας, Λεωνίδα [ΕΕΕ]. Αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ταξίδι σου ὠραιόταται.

Γοργόφερτῃ Ἐλπίς [ΕΕ], καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ τὸ ποιηματάκι σου μοῦ ἤρσαν πολὺ. Ἀλλὰ προπάντων τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Βραβεῖον ἔστειλα, Ἐλάττον τοῦ Αἰῶνος [ΕΕ]. Τὸ ὑπέθεσα ὅτι ἡ φωνὴ ἀδελφῆς, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρὸν. Χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ.

Μεγάλους ἐπαίνοους περὶ τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ μας γράφουν εἰς τὸ τελευταῖον των φυλλάδιον τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα». Λέγουσιν ὅτι αἱ βραβεύομεναι φωτογραφίαι ἡμποροῦσαν νὰ διακριθῶν καὶ εἰς διαγωνισμόν μεγάλων.

Ὁ Ἀνακλῆς, Ἐλκωνίδης Παρθένος [ΕΕ], ἔτυχε νὰ λείπῃ ἐκ τῆς περιόδου τῆς ὥραν ποῦ μ' ἐπεσκέψῃ ἡ Θέμις. Κ' ἐλυπήθη πολὺ, διότι ἤθελε νὰ τῇ κάμῃ μερικὰ λογοπαίγνια, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν γελᾷ.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου,

Ἀοπὶς τῆς Ἀθῆναις [6Ε]. Χαίρω ποῦ διακρίνεις αὐτὸν εἰς τὰς ἑκτίσεις Ἰδεῶν, καὶ ποῦ ἀναγνωρίζεις, ὅτι κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεις τοῦτο εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μας.

Πρότεινε, Ἀγνή Ψυχὴ, καὶ ἂν σου στείλῃ, διατὶ ὄχι; Τώρα ποῦ ἐπαυσε τὰ μαθήματα, γράφε μου συχνά. Καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐνα μάθημα εἶναι!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κυρηνήν τῆς Νυκτὸς (Σ. Γ. Φ.) καὶ Πάλην τῆς Ἐλευθερίας (Ι. Π. Χ. ἀντὶ τοῦ γαλλικοῦ, τὸ ὅποτον σου ἤρесе, σοῦ ἔδωκα αὐτό, τὸ ὅποτον βίβλια θὰ σου ἀρέτῃ περισσότερο) εἰσαὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Σολωμοῦ, καὶ ὁ Σολωμὸς εἶναι ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: Ἀγγελος τῆς Ἐλπίδος (Φ. Ο. Ρ. δὲν πιστεύω νὰ ἐννοήσων τίποτε οἱ ἀνέχονταί [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ἡ Γλυκεῖα Ἐλπίς μετὰ τὸν Κεντρί — ἡ Παπαδοῦρα τῶν Ἀγρῶν μετὰ τὴν Κυρίαν Τσίγκι-Τράγκα καὶ Κίτρινον Ντόμινο — ὁ Νυκτοφύλαξ μετὰ τὸν Μακρολαλήν. Γαῖονδράγαλον, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Σερενάταν τοῦ Σοῦπερ καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης — ἡ Ἐσπερία Ἀδρα μετὰ τὴν Μαρίαν τῶν Μελίκων, Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου, Ὀρχοῦν Ἀμάραντον, Τριχαλιώτο ποῦλαν καὶ Ναῦτην τῆς Προποντίδος — ὁ Ἀγγελος τῆς Χαρίτις μετὰ τὸν Κόκκινον Κόριν, Φρά-Διάβολον, Τσιγγαροῦσαν, Ἰδιότροπον Νεανίδα καὶ Χαριτωμένην Ἀγγελίδην — ἡ Ἀδρα τῆς Ἀνοίξεως μετὰ τὴν Ἐνδομένην Ἡπειρόν, Νήσον τῶν Σειρήνων καὶ Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας — ἡ Ἀνθοῦσα Νεότης μετὰ τὸν Ἀνθος τῆς Ἀλφῆς, Ἰον, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Χαριτωμένην Ἀγγελίδην — ὁ Θεταλομάγγνης μετὰ τὴν Κελαδοῦσαν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἐνθροῦν καὶ Πτερόεσαν Καρδίαν — τὸ Περιβόλι τῆς Καρδίας μετὰ τὸν Ἰσπότην τοῦ Πηλίου, Μικρὸν Ἀνθοκόμον Ἀγνήν Ψυχὴν, Πικραμένην Καρδοῦσαν καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης — Εἰρήνην ἢ Ἀθηναίαν μετὰ τὸν Ζε-Ζε, Δικέριον Ἀέτον, Ράδιον καὶ Λάτριδα τῆς Πλειάδος — ἡ Φαροπόδι μετὰ τὸν Λεγάκι τοῦ Βονοῦ, Πάντα Γελαστήν, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Ὀρχοῦν Ἀκτίνα καὶ Ὀρχοῦν Ἀνδρομέδαν — ἡ Ἀλκυονίς μετὰ τὸν Μι-Πι-Πι, Ἀρμυνίδα, Λατάνιαν, Ζούρλια-Μοῦρλιαν καὶ Ἀρχιζέλιον — ὁ Λόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὸν Ταπεινὸν Λαοσμύ, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ἐνθροῦν Νέφος, Χρόνον Φεῖδον καὶ Ἐλπίδα τῆς Ἀγάπης — ὁ Πύργος τοῦ Πέτρας μετὰ τὴν Κρυφοδαρκαλιάδαν, Μικροῦσαν Πατριάν, Κινέζικην Κοσιάν, Μαρίαν Ἀντονατίαν καὶ Λευκὴν Ἀντονατίαν — τὸ Ἀκτινοβόλον Ἀστὸν μετὰ τὸν Ἰον, καὶ Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου — ἡ Ἐσπερία Ἀδρα μετὰ τὴν Ἡσίοδα τοῦ Καθῆκοντος, Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν,

Ρόδον τοῦ Φαλήρου, Λίνδαν καὶ Νοσην Ρομφαίαν — ὁ Φρά-Διάβολος μετὰ τὴν Ἀμάραντον τῆς Βουλώνης, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Φίλημ Σκίως Νεαδὸν Ἡθοποῖν καὶ Ἀλκυονίδα — ἡ Ὀπτασία Παραδείσου μετὰ τὴν Λογιστάδα Πηγὴν, Ἀδραν τῆς Ἀνοίξεως, Φαλορηκὴν Ἀδραν, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Πύργον τῆς Πέτρας — ἡ Ἐδαίσθητος Καρδία μετὰ τὴν Ἐδαίσθητον Ψυχὴν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Φρά-Διάβολον, Κίτρινον Ντόμινο καὶ Φωστὸν τῆς Ἡπείρου — τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Λατάνιαν, Γαλὴν τῆς Ἀγρίας καὶ Ἰδιότροπον Νεανίδα — ὁ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης μετὰ τὴν Δωδώνην, Θυμωμένον Κώνωπα, Ἀδραν τῆς Ἀνοίξεως, Μικρὸν Πειραιώτην καὶ Μικρὸν Ναυαρχον — ὁ Λάτρης τῆς Πλειάδος μετὰ τὸν Ἰσπότην τοῦ Πηλίου, Περιβόλι τῆς Καρδίας, Ναυοχοδοδόσσα, Πλειάδα καὶ Ἀμαρυνίδα — τὸ Φίλημα Σκίως μετὰ τὴν Κυνόλοσκον Σημαίαν — τὸ Ἰλιον Μέλαθρον μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀνθοδέσμη, Ἀεροναυτοπούλαν, Λάτριδα τῶν Ἀστέρων, Χαῖδεμένην Βασιλοπούλαν καὶ Μελίωσαν τοῦ Ὑμνῆτοῦ — Κυρία Σκαρφαλόσσα μετὰ τὴν Δουκίσσαν τῶν Σαλῶν, Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαν, Κόκκινον Κόριν, Σοφ-Λα-Φαλονά καὶ Γοργόφερτην Ἐλπίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀνέλιστον Χαρὰν ([ΕΕ]) Μαγευμένην Ἀκροθαλασίαν ([ΕΕ]) αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύων εἰς τὸ προσεχές: Νεαδὸν Ἡθοποῖν, Πόρτικα τοῦ Μαγιστοῦ (ἔστειλα) Τύλλον Ὀστύλλον, Ἐλκωνίδα ([ΕΕ]) διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν! Παῖδι τοῦ Πηλίου γρίτη (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβόσεις καὶ τὸ ἀντίτιμον θὰ το στείλῃς σὺ) Κυνόδον Νεανίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸν Κόκκινον Κόριν) Κόμην τῆς Κεφαλληνίας ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἐνθουσιώδη περὶ τοῦ στότου ἐπιστολήν! Κάναν (τὰ ἔλαβα διὰ τὴν ἐπιστολήν) τὰ δελτία τῆς Καρδίας (ἔστειλα) Περιβόλι τῆς Καρδίας (ἔστειλα) Μαδρόν Ἀκτόν, Ἰσπανικὸν Χρυσάνθεμον, Σερενιμένην Ἐλκωνίδα (ἔστειλα) περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου) Ζαχαρίαν Καβιδουλίον (ὄχι, δὲν ἦτο ἀντιγραφή, ἦτο συμπέπαιστη καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δύσκολα πραγματοποιεῖται) Μικρὸν Ἀέθιον (ὀφείλεις νὰ συμμορφώθῃς πρὸς τὴν δευτέραν σημειώσιν) Φωστὸν τῆς Ἡπείρου (ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλήσῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς τὸ τετράδιόν σου) Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων ([ΕΕ]) εἰσαὶ ἐν τάξει αἱ προτάσεις τῆς ἀδελφῆς σου εἰς τὸ προσεχές: Ἀγγελον τῆς Χαρίτις ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὠραίαν περὶ τῆς ἐκδρομῆς) Ἐμμοκλιάδα καὶ Λίμον (καλὰ αἱ Ἀσκήσεις σὰς: ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφώθῃς μετὰ τὸν Ὀδύσσην καὶ νὰ στείλῃς Συλλογὴν διὰ τὸν Διαγωνισμόν: τότε μόνον εἰσὶν ἡμῶν νὰ τὰς δημοσιεύσῃ) Γαλατὴν Γλασκὴ ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἐπιστολήν σου περὶ τοῦ ἡρώος) Μαρίαν τῶν Μελίκων (ἔστειλα) αἱ προτάσεις

είς τὸ προσεχές.) Σὺρ-Λά-Φαλονάζ (βιβαίως· τὰ «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ» λογαριάζονται ὡς βραβεῖα διὰ τὸ «Ἀθρόον· ἔσπειλα») Βυζαντινὸ Ἀγρόνι ([Ε] δὲν πιστεύω νὰ σου κάμῃ αὐτὸ τὸ καλὸ ἢ καλὴ σου μαμὰ· ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ εἶσαι μετριώτερος.) Μικρὸν Ραφαήλ ([ΕΕ] χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ, καὶ ἐλπίζω νὰ εἰσπρέσῃς τώρα νὰ μου γράφῃς συχνότερα· εἶδες τί καλὸς γιαντρός, μόνον τὰ φυλλάδιά μου σὲ ἀφι-

νε νὰ διαβάξῃς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας ([ΕΕ] δὲν ἀναφέρω τίποτε... μόνον εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼ τὸν Θεὸν ποῦ δὲν ἀρρώστησες.) Αἰθερίαν Ψυχὴν (δεκταί·) Νηγεμίαν (ἔσπειλα·) Νεαρόν Ἡλεκτρολόγον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Νοεμβρίου ἡπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ε. ε. ἐγγραφομένους διὰ τὸ ἔτος 1905

Φυλάξτε τὰς Ἀποδείξεις σας!

«Οἱ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν ἔθρονον αὐτῆς ἔτος 1905, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ε. ε. θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἢ ὅποια θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐθόρτον ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ 1905 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις πληρωμῆς, ἢ ἡ δοκομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἢ αὐτὴ λήξει τῆς συνδρομῆς του. «Οἱ οἱ οἱ ἀριθμοὶ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ε. ε. ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ 1905, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν· ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

- Ο 1ος. Ἐν χρυσῶν ὥρολογιον τῆς τσέπης, ἀνδρῶν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικείον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 100
- Ο 2ος. Μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1904 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηγητημένου τόμου τοῦ 1880) Ἀξίας δρ. 100
- Ο 3ος. Μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων Ἀξίας δρ. 37
- Ο 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου, Ἀξ. δρ. 30
- Ο 5ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἐκκοσι χιλιᾶδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θιλασσαν, —β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστὴρ, —γ'.) Αἱ Μελάναι Ἰνδαί, —δ'.) Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 26
- Ο 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Ἀξίας δρ. 25
- Ο 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἥτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κλπ. Ἀξίας δρ. 25
- Ο 8ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, —β'.) Ρωθόρος ὁ κατακτητής, —γ'.) Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 20
- Ο 9ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροδιντώνων, —β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672 —γ'.) Τὰ πενταχόσια ἑνατομύρια. Ἀξίας δρ. 48
- Ο 10ος. Ἐν ἐξυπηνήσει ὥρολογιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 45
- Ο 11ος. Τὸ διτόμον Ἑλλητικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ο 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δεκαοκτὼ ἐπόμενοι (23—30) ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1906. Συνδρομαὶ ἐν ὧν 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὅρον. Ἀξίας δρ. 160
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων. Τόμοι ἐν ὧν 40 πρὸς 7 δραχμαί. Ἀξίας δρ. 280
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὧν 100. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (71—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης», μυθιστορήματος μετὰ 60 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἰκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (91—110) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεσιπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἰκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (111—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόγου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3 50. Τὰ εἰκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἰκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίτου» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3 50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ τριάντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Υπὲρ Πατρίδος» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφιών, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 105
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 150
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἓν τόμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ διακόσιοι ἐπόμενοι (401—600) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτης» τιμωμένου δραχ. 0,60. Τὰ 200 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ τετρακόσιοι ἐπόμενοι (601—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφοράς» τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 400 ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 240
- Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000) καὶ ἔτι ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὅρον: Δρ. 2,578

Ἐκ τῶν ἐκδοθέντων τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψωσιν αἱ λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ μας εἰς φανίλλους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

539. Λεξιγριφος.

Πίλις εἶνε τὸ πρῶτόν μου.

Ἀναξ τὸ δευτερόν μου,

Καὶ ἥρωος ὁμηρικῷ

Υἱὸς τὸ σύνολόν μου.

540. Λεξιγριφος.

Δύο νῖ ἐάν ἐνώσης.

Μιὰν θεῶν θὰ πανερώσης.

541. Ἀναγραμματισμός.

Ἄν φυσικὸν φαινόμενον ἀναγραμματισθῇ,

Ἐν σχῆμα γεωμετρικὸν θέλει σχηματισθῇ.

542. Λένιγμα.

Ὅποιος μὲ ἔχει φίλον, δὲν ἔχει τί νὰ πῇ...

Ἀρχίζω μ' ἓνα Σίγμα καὶ τελευτῶ εἰς Πι.

543. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ κάθε πῖθος φέρει.

Τὸ δευτερόν μου ἢ Γραφὴ συχνάκις ἀναφέρει.

Τὸ τρίτον μου κάθε Νομὸς ἐντὸς τοῦ περιέχει.

Τὸ τέταρτόν μου ποταμὸς ποῦ στῇ Ἑλλάδα τρέ-

[χει.

Τὸ πέμπτον μου σοῦ εὐχομαι νὰ μὴ το δοκί-

[μάσης,

Τὸ ἕκτον θαῦρης εὐκόλα χωρὶς νὰ κοπιᾷσης.

544. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 1	=	Προφήτης.
2 3 6 1	=	Ἐρπετόν.
3 2 5 2 1	=	Ἑγκλημα.
4 2 5	=	Τρώγεται.
5 7 6 7 1	=	Θεοτής.
6 4 5 6 7	=	Χώρα τῆς Ἀσίας.
7 5 5 7 1	=	Ἀρχιερεὺς.

545. Ἐπιγραφή.

PPTN

MOIO

AENS

INTA

546-547. Λογοπαίγνια.

1.—Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἐνὸς πρέσβειος καὶ ἐνὸς Κύκλωπος;

2.—Τί σχέσις εἰσπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀσθενικοῦ, ἀδυνάτου, καὶ τοῦ Ζεφύρου;

548. Ἑλλισοσύμφωνον μετὰ Φωνηεντολίου.

ο - εω - του - αχει - ο - αο - οισαι
κλιν - π - αμφ - κμ - δν - τν - τμξ

549. Γρίφος.

Ὡπα! 'ρ' ' ' τὸ τρῶς;

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβεύσεως συλλογῆς τῆς ΜΥΡΟΒΟΛΟΥ ΧΑΡΑΤΙΝΗΣ].

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ 14 ἡμέρα λήπει 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας ἔπειτα 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 ἡμέρας, διὰ καὶ αἱ ἀλλοτρίοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσων 10 ἡμέρας.]

Τὸ πρῶτον Μολὼν λαβὲ ἑρωτᾷ τὴν Κόρην τοῦ Αἰθέρος καὶ τὸ Ὀνειρόν θερινῆς Νυκτός πῶς τα περνοῦν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Κερδίσσαν. (Δ, 147)

Ἀναλλᾶσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανευχόθεν.—Διονύσιος Ι. Κασίμης, Πάτρας. (Δ, 137. γ')